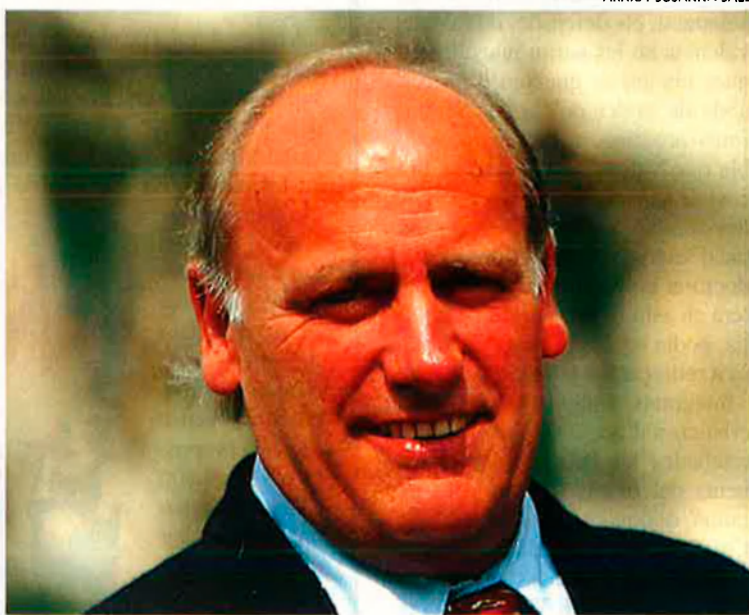

Molins, Trias i Mas: m

Les enquestes situen Joaquim Molins com el candidat de CiU a l'alcaldia de Barcelona amb més possibilitats, però la designació del cap de llista continua bloquejada per les pugnes internes de CDC.

Quan Miquel Roca va anunciar a la tardor del 1996 la seva voluntat de no repetir com a candidat de CiU a l'alcaldia de Barcelona, va deixar vacant una plaça que mesos després s'ha convertit en objecte de desig per tres destacats "barons" de Convergència Democràtica de Catalunya. El portaveu de CiU a Madrid, Joaquim Molins, el conseller de la Presidència de la Generalitat, Xavier Trias, i el conseller d'Economia, Artur Mas competeixen, en diversos graus i intensitats, per una plaça que fins fa pocs anys a CDC no volia ningú.

La retirada de Maragall, les dificultats de Clos per endegar una nova etapa que el consolidi i les dificultats que travessen IC i ERC, fan que per primera vegada els nacionalistes es vegin en condicions d'aconseguir el que sempre els hi ha estat negat: l'alcaldia del cap i casal. Però precisament aquesta possibilitat de victòria ha complicat el debat intern sobre quin és el millor candidat. Aquest debat ha sortit de criteris estrictament electorals i s'ha vist interferit per les inquietuds que genera a CDC el debat de la successió de Jordi Pujol. Entre els "barons" convergents hi ha la percepció que si un d'ells aconsegueix l'alcaldia de Barcelona, gaudirà d'una platafor-

ARXIU / SUSANNA SÁEZ

ma immillorable per afrontar amb més garanties que els altres el futur. De manera que en aquest debat hi intervenen no solament els tres candidats sinó també tots aquells dirigents de Convergència que com Pere Esteve, Felip Puig o Joaquim Triadú configuren la primera línia de dirigents de la CDC renovada, un cop retirats a segona fila Cullell, Roca i Alavedra, que no per casualitat en el seu moment també van ser candidats o van aspirar a ser nomenats candidats a l'alcaldia de Barcelona. Una vegada més, la decisió està a mans de Jordi Pujol.

Crònica d'una cursa. El primer a postular-se com a candidat va ser Joaquim Molins, que va donar a conèixer la seva disposició a encapçalar la llista de Barcelona si el partit així ho considerava convenient. Era el començament de la primavera de l'any passat, just un any després que Molins hagués sortit airós d'una campanya electoral, la de les darreres eleccions generals, on va superar les expectatives del propi partit. Uns mesos abans, el desembre de 1996, accedia a la presidència de la federació

de Barcelona del partit Artur Mas, estrella ascendent en l'univers convergent i successor d'Alavedra en l'emblemàtica conselleria d'Economia. Tot i que a CDC ser president de la federació de Barcelona i candidat a l'alcaldia per CiU no ha coincidit mai en la mateixa persona, el fet que Mas tingui una llarga experiència com a cap de l'oposició al consistori barceloní, va provocar automàticament la seva entrada en la cursa. Poques setmanes després que Molins hagués fet el seu anunci, va aparèixer un tercer nom a les travesses, el de Xavier Trias, la mà dreta de Jordi Pujol a la plaça de Sant Jaume.

Dels tres candidats en cursa, el que d'entrada semblava tenir condicions més adverses era Joaquim Molins, perquè desperta reticències tant al si de la cúpula del partit com a l'entorn de Pujol. Inicialment, Pere Esteve i Felip Puig no amaguen les seves preferències envers Mas o Trias. Però aquests dos candidats, ateses les funcions rellevants que ocupen en el govern català, tampoc no són fàcils de substituir. Des del punt de vista de Jordi Pujol, tradicionalment reticent a fer gaires canvis en el seu

és enllà d'una alcaldia

ARXIU / RICARD CUGAT

ARXIU / MARC VILA

govern, la peça més fàcil de moure en teoria és la de Molins. Però el portaveu de CiU a Madrid passava durant la segona meitat de 1997 per un moment delicat. A banda de les reticències adés esmentades, durant el darrer any Molins ha viscut episodis de discrepància amb membres del govern, inclòs Xavier Trias, sobre aspectes relacionats amb les periòdiques negociacions amb el PP. El grup parlamentari al Congrés ha interpretat aquests episodis com un intent de negligir o limitar el paper de Molins com a interlocutor davant el govern Aznar en representació de CiU. El resultat de tot plegat és que molts donaven Molins per descartat.

Les enquestes. Però a la cursa dels tres candidats entra en joc un factor nou. Des de la passada tardor Pujol comença a manejar enquestes, tant de pròpies com de l'Ajuntament o de mitjans de comunicació, sobre la valoració que fan els ciutadans dels tres possibles candidats convergents a l'alcaldia. Dels tres aspirants, Molins encapçala clarament el rànquing. Aquesta tendència es va confir-

En les enquestes de què disposa Pujol, Molins encapçala les preferències dels electors, dobra Trias i queda lluny de Mas.

mant amb els mesos. Fins al punt que a finals de desembre, Molins gairebé duplicava Trias en les preferències dels barcelonins, i Mas quedava clarament en tercer lloc, molt distanciat dels altres dos. Però tant o més important que això és que en les mateixes enquestes municipals Molins gairebé iguala Joan Clos, l'actual alcalde, en preferència de vot.

El coneixement d'aquestes enquestes no representa, però, una acceleració o una clarificació interna del nomenament. Només l'anunci de Jordi Pujol, el passat

9 de gener, que CDC decidiria el seu candidat abans d'acabar el mes de febrer, comença a provocar moviments. Trias anuncia públicament que el candidat natural és Mas, però privadament encara no s'autodescarta, tot i que dubta, i Mas continua mantenint el seu tradicional i prudent silenci. Molins, reforçat per les enquestes, també opta per fer un pas endavant i fa arribar personalment a Mas, Esteve i Pujol la seva determinació de ser considerat "candidat a candidat", és a dir, avisa que presentarà la seva candidatura al consell de Barcelona de CDC. La insistència de Molins fa que finalment sigui rebut per Jordi Pujol el passat diumenge 15 de febrer.

De la reunió no ha transcendit cap acord i Molins ha optat per mantenir un discret silenci a l'espera d'esdeveniments. Pujol potser espera a veure si algun dels altres dos aspirants fa també un pas endavant. Si és així, la discussió encara es pot allargar. Però en cas contrari, hi podria haver candidat de CiU a l'alcaldia de Barcelona abans de Setmana Santa.

Joaquim Molins (a l'altra pàgina) és qui més obertament ha manifestat la seva intenció de convertir-se en candidat de CiU a l'alcaldia de Barcelona. Xavier Trias (al centre) sembla que dubta i Artur Mas (a la dreta), opta per mantenir-se en silenci.

Pere Martí